

L'Estat Català ★

PUBLICACIÓ DE ORIENTACIÓ NACIONAL

Direcció: FRANCESC MACIÀ, Diputat

L'ACCIO DIRECTA

Nacionalitat per la cultura? No hi ha cultura possible allí on no hi ha valor ni esperit de sacrifici.

Haralt Nielsen

Una conclusió sincera, raonada, es desprén després de totes les més pregoneres reflexions sobres l'esdevenidor de la causa catalana: el plet de Catalunya no's solucionarà armònicament; no té solució jurídica.

Es que una conclusió és afirmació de convenciment malgrat les externes apariències, el polític catalans que batallen per l'encarrilament del nostre plet nacional, per la via legal i efusiva, la repeteixen en els moments d'abstracció o de descuit polític involuntari.

No hi ha a Catalunya un català, mitjanament clarividet, que també no se la faci seva. Sols la política pertorbadora manté l'equívoc de la efusió. I la política novella, política d'ètica o sinceritat, però al fi i al cap política, ajuda amb la seva posició intermitja i emboirada a eternitzar la confusió.

Si Catalunya no té altra solució que el dilema de renunciar a la seva llibertat o bé guanyar-la pel sacrifici, preguntem: de què serveixen les eleccions i els parlamentaris? No és fer mal a la causa de Catalunya tota altra orientació que no siga la de l'acció directa? Perquè, llavors, o no es té valor per anar-hi o es enganyar una vegada més al poble.

Catalanitzar un diari, és cosa lloable. Els elogis no es perdran per nos-

altres. Realitzar una tasca catalanitzadora està molt bé. Són coses que amb diners i per poca voluntat que es tingui es guanyen. Però el valor patriòtic és sotjar l'abim i més quant l'abim s'obra als nostres peus i sabem que fatalment, inexorablement l'hem de saltar o caure en l'etern lligam de l'opressió.

El plet de Catalunya té un pervindre fosc. Es aquesta fosquedat la que fa mal a molts patriotes. Però, com deia ara fa dos anys, l'amic delecte Salvat Papasseit, Catalunya no serà alliberada amb una reverència o bé amb una rosa al trauc.

Cal que la terra catalana es regui amb sang dels defensors de la màxima lliberació. I és així que causa horror a molts catalans que es diuen nacionalistes. Tot seguit oiren les ex-nacionalistes. Tot seguit oireu les exclamacions del seny i de la prudència, com us surten al pas:

—Seria un sacrifici inútil. No és encara l'hora.

Així no és res més que la poca fe amb Catalunya i la manca de fortitud patriòtica.

On s'ha vist que el sacrifici patriòtic, fos estèril? Anar al sacrifici s'hi pot anar a ulls closos; i fins sapiguent que sols es té de sofrir una derrota immediata. La sang dels herois és

l'esca que fa encendre les flames ondejantes. Passen les paraules, passen els èxits parlamentaris; però la veu de la sang no s'ofega, ni l'acalla el vent de les variacions de la política.

Sacrifici inútil! Sacrifici inútil! Si tinguéssim d'esperar l'hora útil del moment heroic, ja es podria tancar amb pany i clau el llibre de la Història de la Pàtria.

El mal patriota, com l'home gandul, no troba mai bé l'hora d'empendre la feina.

Si els sectors diversos del Nacionalisme Català, no es creuen amb valor de començar la feina abnegada i cruenta, que deixin a mans de tots els patriotes la decisió. Que es faci un plebiscit i si la majoria dels nacionalistes catalans opina afirmativament, que els novells líders del moviment català ocupin el seu lloc.

Al redós del punt concret de la nostra llibertat nacional són notes marginals i variacions sense positiva transcendència totes les altres actuacions que es realitzen i les que probablement s'inventin per realitzar.

Tot es farà, menys l'anar de dret a les batalles definitives.

A la "Lliga Regionalista" no se n'hi pot fer retret. Ja ha dit ben clarament la seva opinió. La "Lliga" no creu amb el separatisme i per con-